

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: KAALFOLK.

Citation: Aakjær, Jeppe: "KAALFOLK.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid69613/facsimile.pdf>
(tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

Velsignede Fugl uden Høgenes Klør
med Ørnenes mægtige Vinge,
du dukker dig helst mellem græssende Kør,
kun Hygge og Fred vil du bringe;
du følger i Puren vor Bonde saa nær
og nikker som han, mens a' Rugen det drær
med Løfte om Høst over Danmark.

Hvor Engblommen lyser langs Aaløbets Bred,
du skridter saa langt gjennem Engen;
med Halsen i Bugt og med Øjet paa Sned
du titter til Pigen og Drengen.
Du søger din Føde til Leernes Klang,
og Høduften følger din higende Gang
langs alle de Aaer i Danmark.

Saa lad os da værne den soikjære Fugl,
der pynter vor Vang og vor Vænge,
der ruger sit Kuld i det ormstakne Hjul
til Vejrs paa den mossede Længe.
Hans Yngel skal trives i Regn og i Sol,
hans Rede beskyttes som Hjemmets Symbol,
mens Sagnene lever om Danmark!

†/s 1912.

KAALFOLK.

A war gan hen te Jepps ijaes,
og der sø Mowns, og der sø Mås,
og det war nem for mæ og hør,
hwað Huml de haaj aa før,
for det war Lås, der med Kjæn Grow
haaj wor ad Bøj og sit paa Stow;
teek Lås nu den Kaag paa hans Skorr,
war a saat udenfor.

Ja Kaalfolk er nø gremme nøj,
nø slemme nøj,
nø sølle, simpels Rimpelstøj!

gan, gænet; ijaes, i Aftes; Skorr, den „Skyder“ eller Skovl, hvormed
Køgen sættes i Ornen; Rimpelstøj, Tej, som er sammensmampet.

Men tar mi Lås den tied Hjont,
saa sejer a, han maa vær wont,
for af den væste Kjeitringlaw,
hur war da aal si Daw.
Æ Muer haar jo wål en Stej,
og det er nøj, en maa ta mej,
og sjel haar hun en Kakkelown
— og Skjek — som en Dragovn;
Men Kaalfolk er nø gremme nøj,
nø siemme nøj,
nø sølle, simpels Rimpelstøj!

Tho gywt sæ det er let nok gjord,
men sej mæ, hwað fornøj du for!
Og ta en Hjoj som Kjesten der —
nøj, det sku Lås læ vær!
Hwað hjælper Kow og Kakkelown,
nær saa æ Kwind er kryvedown!
Tho faa sæ den Slaws Bi i Kof
det gaar som i en Rof.

Og der lod a mi Speci spring,
da Lås war syk og hænd med æ Ving,
og sø ham te med Nøl og Wask,
men han gik om og task;
og da vi sku te Maatensfest,
a saat ham Baagstykk i hans Vest
og vend ham hans Trawalli-Frak —
nu faar en saa si Tek!
Jew, Kaalfolk er nø gremme nøj . . .

Nu vil a hen og lær aa væw;
for her ka en sgu gaa og skræw
og aalle kryf en Krumm teframm,
men løw si Daw teskamm.

Lied Hjont, Iode Teske; nær wont, man være meget lysten; Kjeitring-
elaw, Taterslegst; en Stej, en lille Ejendom; Stejek, Skjæg; Hjoj, Sjuske;
Kof, Kube; Maatensfest, Mortensdag omkr. 1. Novbr.; Baagstykk, Bag-
stykke; Trawalli-Frakke, daglig Frakke.

Læd saa di annor ha dje Spei,
 a ska wøl gaa og skjøtt mæ sjel,
 og ta de Spark, som der ka blyw,
 men læ æ Gywtten dryw.
 For Kaalfolk er nø gremme nøj,
 nø slemme nøj,
 nø sølle, simpels Rimpelstøj!

17/8 1912.

A GLEMMER Æ AALLE I MI DAW —

O G det war den Tid, da vi aaltid war tow,
 — a glemmer æ aalle i mi Daw! —
 A tjent jo te Vistis her vejsten æ Brow,
 og do kam te æ Gord og task te Traw.

Do ga mæ en Gimmer og hjælp mæ aa tow'n,
 a glemmer æ aalle i mi Daw —
 og hwer Gaang a sto og gjord Brind te æ Own,
 do kamm saa still og drow i mi Saw.

En Daa vi war jenne, do to om mi Håand,
 a glemmer æ aalle i mi Daw! —
 A so der saa nywle og wand a' mi Gåar,
 imen do strøg mi Kinder med di Kaw.

Do tæl om en Hjemmen herud baag æ Kjar,
 a glemmer æ aalle i mi Daw! —
 en Rues sku vi ha wos lidt vejsten æ Dar
 og Løg og Lavindler i wor Hav.

æ Gywtten, Giftermålet; aalle, aldrig; Gimmer, ungt Pørr; tow'n, vaske
 den; Brind, Brænd; Traw, træk; jenne, alene; nywle, forelegen, glød; Gaar,
 Gør; Kaw, vensins Hænd; Hjemmen, Kjent.